

Svensk Damtidning

Fint selskab da Buchards indbød til fernisering

Det var langt fra kun prins Carl Philip og designervennen Joakim Andersson, der mingelede, da CoolArt og Buchards indbød til fernisering af unikke kunstværker. Her mødtes Stockholms borgerskab og blandede sig med kunstverdenens pinger.

Svensk Damtidning bemærkede blandt andet en ny person på Stockholms kunstsamlerscene, nemlig den unge finansmand Hugo Pederson samt dennes smukke hustru, Louise. De er begge uhyre kunstinteresserede, og selvom de kun har samlet i nogle år, har de ifølge Svensk Damtidnings kilder allerede opbygget en anseelig samling samtidskunst.

“Jeg har altid elsket det originale og egensindige,” udtaler Hugo muntert til vores reporter.

Hugo Pederson arbejder i investeringsfirmaet Fortem og er i løbet af kort tid blevet en betydningsfuld mæcen for adskillige kunstnere.

“Når man har været så heldig at tjene lidt penge, bør man give noget tilbage,” siger Hugo Pederson og fortsætter med at mingle rundt på Buchards sammen med sin lige så engagerede hustru.

Johan W. Lindvall, 2007

Prolog

Adan slæbte aluminiumsstigen om til bagsiden af huset og kiggede op mod altanen på Nystadsgatan. Lejligheden lå på nederste etage – det burde være en smal sag at folde stigen ud, læne den op ad altanen og klatre op. Men alligevel var han lige ved at skide i bukserne. Bogstavelig talt. Han kunne næsten se det for sig: ham selv, alt for højt oppe på den skide stige med en brun plet ned ad bukserne.

Egentlig gjorde han ikke sådan noget længere. Han var 19 år og for gammel til indbrud. Det var den slags, de havde lavet i niende klasse. Plus, at det var under hans værdighed nu om dage. Men hvad skulle han gøre? Surris ord var lov.

De havde kendt hinanden siden vuggestuen, boet i den samme boligblok og spillet på samme fodboldhold. Deres fædre havde sågar boet dør om dør i det gamle land. "I Bakool var vi bare nogle tilfældige personer. Vi interesserede os ikke mere for hinanden, end vi behøvede," plejede Adans far at sige. "Men her synes alle, at vi er én stor familie, som om vi var én og samme person."

Det var både rigtigt og forkert: Surri *var* en bror, men han opførte sig som et svin.

Adan mærkede kulden fra altanens gelænder gennem knophandskerne. Handsker. Så meget rutine havde han da tilbage fra gamle dage. Hans fingeraftryk optrådte med garanti i gamle registre. Han spændte musklerne. Det var mange kilo, der skulle hæves op over gelænderet. Han vejede nok omkring de 110. Men skruetrækkeren lå stadig let i hånden, og det føltes godt – som om hans fingre faktisk havde længtes efter at bruge den, selvom han nu levede et helt almindeligt liv og kørte budkørsel for sin fars chef, spiste popcorn og så *Luke Cage* og *Fauda* om aftenen sammen med sin kæreste. For to uger siden havde han imid-

lertid fået et tilbud om at tjene lidt ekstra. Ikke noget ulovligt, bare en enkelt dags arbejde for gammelt venskabs skyld. Man var jo dum, hvis man sagde nej til sådan et tilbud.

Det hele var de skide tyskeres skyld. For det, Surri havde spurgt om, var, om Adan kunne køre ned til Hamburg og hente en BMW af den nye 7-serie. En sikker forretning: Man kunne købe en 730d for under 100.000 euro der, og den kunne nemt sælges for halvanden million her. Det eneste, der var med det, var, at man ikke måtte indregistrere for mange biler per år i den samme persons navn, for så blev skattevæsenet mistænksomt. Og det var her, Adan kom ind i billedet.

Han havde taget toget ned til Rødby. Enkeltbilletten kostede 594 kroner, og han sad og hørte Spotify med sine nye Beats-hovedtelefoner hele turen, mens han knugede den bæltetaske ind til sig, som Surri havde givet ham, og kiggede ud ad vinduet. En million kroner i eurosedler vejede ingenting. Han havde aldrig siddet så længe i et tog, men det var ret nice. Han kunne ikke blive træt af at kigge på naturen udenfor. Landskabet for forbi ham med frosne marker, granskove og småbyer, hvor folk tilsyneladende samlede på rustne bilvrug og gamle planker. Han spekulerede på, hvad de levede af der.

Det var ikke noget problem at finde bilforhandleren, skrive under på salgskontrakten og blive enig med sælgeren, som tilmed talte lidt arabisk – det var ikke Adans sprog, men han kunne nok til at kunne sige et par høflighedsfraser. Det var for fedt at sætte sig i det sorte lædersæde, starte motoren og fræse tilbage mod færgen til Sverige. Han kørte alle mulige forskellige pickupper hver dag, men aldrig BMW. Den her bil udstrålede ikke bare klasse, kvaliteten kunne også mærkes i detaljerne. Lugten af læder, følelsen mod fingrene, når han lod hånden glide hen over instrumentbrættet, tyngden i bildøren, den dumpe, trygge lyd, når den smækkede. Han tænkte på Surri. Der var stil over ham, selv hans hættetrøjer var af fede franske designermærker. En dag ville Adan måske også få råd til sådan en bil her. Men nu ville han bare køre hele aftenen og natten. Han ville have BMW'en hjem uden at behøve tage ind på et motel.

Det var på motorvejen før Jönköping, han først hørte det: en vedvarende, skrabende lyd, som absolut ikke lød godt. Tre kilometer senere standsede han bilen, steg ud, inspicerede den overalt, men så

ingenting. Lyden vendte tilbage, så snart han kørte igen. Kort efter begyndte en advarselsslampe at lyse. Bremsfejl. Hvad betød det? Fandens også – han vidste ikke engang, om han kunne køre videre. Han sagtnede farten, så der blev kø bag ham. Han kørte 70 på motorvejen. Bilen larmede som ind i helvede. Lidt efter svingede han ind på en benzintank og spurgte høfligt, om medhjælperen kunne komme ud og se på hans bil. Fyren havde hovedet fuldt af bumser og så cirka fem år yngre ud end Adan, men han begyndte straks at lyse på fælgene med sin lygte.

“Jeg synes, det ser ud, som om dine bremseskiver sådan set ikke rigtig er der længere,” sagde han. “Du kan ikke køre en centimeter mere med den bil. Ærgerligt, det er ellers en fed bil.”

Det var afslutningen på opturen. Adan var blevet nødt til at betale en kranbil for at køre bilen til nærmeste værksted. Det tog fem uger at fikse den, og det kostede 40 kilo. Men der var også en risiko for, at rammen var skæv, sagde de. Adan ringede og råbte ad sælgeren i Tyskland, men fyren lod, som om han ikke forstod engelsk. Til slut fik Surri lortebilen vurderet: Han kunne ikke engang få 600.000 for den.

“Hvordan fanden kunne du være så dum, at du ikke undersøgte bilen, inden du skrev under?”

Altandørens lås gav sig med et smæld. Adan skubbede den op. Surri havde givet klar besked: “Strisserne har buret ham fyren inde, som boede der, men de har ikke fundet lortet. Så hvis du bryder ind i hulen og finder det, der er mit, så kan vi stryge halvdelen af din gæld. Du ved, hvor meget jeg tabte på den bil.”

Adan brød sig ikke om det: “Bor der nogen i lejligheden?”

“Det skal du bare skide på. Der er i hvert fald ingen hjemme i morgen aften.”

Adan tænkte på engang, da de var små, hjemme på legepladsen. Surri var faldet ned fra klatrestativet som en lille vante og havde slået knæet. Det blødte helt afsindigt, syntes de, og der sad grus i såret. Han græd og græd. “Jeg skal nok hjælpe dig. Kom, så går vi hjem til mig. Jeg tror, min far er hjemme,” sagde Adan omsorgsfuldt. De var seks år gamle, og Adan vidste, at hans far kunne reparere Surris knæ. Og det kunne han. Hans far havde rensset såret og sat det største plaster på, de nogensinde havde set. Da de bagefter sad og drak O’boy og spiste

mariekiks og så *Toy Story* på dvd, sagde Surri: “Din far er bedre end min far til at passe på små krigere.”

Lejligheden var en treværelses med køkken. Adan tændte lampen i det, der måtte være dagligstuen. Der stod en sofa med grønt betræk, et sofabord med glasplade og en bogreol samt noget, der lignede en slags projektor. Der boede nogen her – hvorfor skulle der ellers ligge aviser på sofabordet og hænge en T-shirt over den ene stol?

Men der var sparsomt møbleret, måske var det bare nogen, der overnattede her af og til. Han løftede skraldespanden i køkkenet, kiggede ned på en tom mælkekarton og genkendte en velkendt lugt: et jointskod.

Han kiggede i køkkenskabene og køleskabet. Den eller de, der boede her, havde masser af chipsoser og cremefraiche, men ingen almindelig mad. Han så efter i ovnen og opvaskemaskinen. Han lagde sig ned på gulvet og lyste med sin lommelygte under vasken og bag køleskabet. Der var støvet.

Folk kunne være opfindsomme indimellem. Han fandt ingenting. Han løftede sofahynderne, mærkede efter med hånden under lagener og madrasser i sengene. På gulvet i det ene af soveværelserne stod der en bærepose. Han rodede rundt i den – yderligere nogle T-shirts, fire par underbukser og strømper. Han stillede sig op på sofabordet og lyste ind i luftventilen i væggen. Ingenting.

Han fandt ingenting.

Dagligstuen igen. Adan lagde sig på alle fire og kiggede ind under sofaen, lyste ind bag bogreolen.

Ham, der lejede lejligheden, måtte have snydt Surri – for her var ikke en skid, eller også havde strisserne alligevel fundet det. Egentlig var det ikke Adans problem længere. Men sådan ville Surri sikkert ikke se på det.

Så hørte han noget. En lyd fra entréen.

Nej, lyden kom fra gangen uden for døren. Han hørte stemmer derudefra.

Inden Adan kunne nå at tænke, raslede det i låsen. PIS! Nogen var på vej ind i lejligheden. Han slukkede lyset i dagligstuen.

Nu hørte han nogen, der snakkede ude i entréen. En pigestemme og en mandestemme. Måske burde han bare gå derud og slå dem ihjel,

hvem end de nu var. Men nej – han var ikke ligesom Surri. Han var ikke en af de *tunge* drenge.

Han krøb sammen bag sofaen.

Stemmerne blev tydeligere. Pigen snakkede om en, der hed Billie. Fyren mumlede noget om en fest. “Nu skal der festes.”

Adan lå helt stille og forsøgte at holde sig i ro. Han burde køre tilbage til Hamburg og kvæle den BMW-forhandler med sine egne hænder. Det var alt sammen hans fejl.

Så hørte han en dør gå igen. Det lød, som om det var toiletdøren. Måske var det hans chance. Nu hørte han kun pigen. Hun nynnede et eller andet. Fyren var nok på toilettet. Det lød, som om pigen kom ind i dagligstuen. Så blev der stille. Adan holdt vejret og forsøgte at lytte. Dæmpede skridt. Lyd af åndedrag. Så skridt igen, ud, hen imod soveværelset.

Nu.

Han rejste sig op. Dagligstuen var tom. Han tog to lange skridt hen imod altandøren. Han tænkte ikke, overvejede ikke. Han handlede bare. Åbnede døren. Så sig ikke tilbage. Trådte ud på altanen. Lukkede døren efter sig. Tog en dyb indånding i den kølige luft.

Så hoppede han ud over gelænderet.

Han kastede sig ned. Nej, han faldt.

Som Surri fra klatrestativet.

Mørket føltes trygt, men det var alt for koldt. Knophandskerne var tynde som papir.

Adan lænede sig op ad træet. Han forsøgte at lade være med at støtte på højre fod. Han havde slået sig slemt i faldet – måske var den skide fod brækket. Men han ville ikke gå sin vej. Stigen lå foran ham på jorden. Han havde slæbt den med sig og var haltet gennem sneen. Surri ville blive rasende, når han fik at vide, at Adan ikke havde fundet noget. Men det måtte jo være Surris egen mand, der havde snydt ham. Adan *havde* ledt grundigt.

Nu havde han stået sådan her i fire timer og ventet og håbet på, at smerterne i foden ville fortage sig. Der var lys i lejligheden, sære farver oplyste væggene, og musikken strømmede ud fra altandøren, når den indimellem gik op. Der var masser af mennesker derinde – man kunne se dem gennem vinduerne som udviskede dansere i en talentkonkurrence i tv.

Før eller senere ville festdierne vel gå deres vej eller gå i seng. Før eller senere slap deres chips og dips vel op. Så ville han sætte stigen op igen og liste ind. Lede det hele igennem én gang til.

Han kunne ikke blive stående her hele natten – foden gjorde for ondt – men lidt endnu.

Han var slet ikke nogen rigtig kriger.

Men han kunne vente.

*

De var 19 personer i den lille dagligstue, men de havde inviteret det dobbelte antal. Roksana ville virkelig gerne have, at der skulle være trængsel i aften – til hendes og Z's housewarming. Hun håbede, at folk ville synes, at det var et godt sted at feste. De kom vel senere?

Young Thug-rytmer dunkede ud fra anlægget, som hun havde lånt af Billie – og som Z havde koblet til SoundCloud på sin telefon. Thuggy leverede virkelig varen med sin indolente, jamrende stemme i melodios riddim-rap. Samtidig var det en helkropsoplevelse, en neddykning i et varmt, bølgende, gnistrende hav af lyd. Roksana så sig atter omkring. Kunne folk lide det? Var der god stemning?

Folk havde selv taget drikkevarer med. Der stod masser af flasker med mousserende vin på sofabordet. Roksana havde udtrykkeligt bedt om det i invitationen på Messenger: *Bring bubbles! Roksana & Z byder på musik, fest og props*. Hun var bange for, at det måske lød lige lovlig friskt.

“Props” var jordnødder og chips, men Roksana havde dryppet trøffelolie i cremefraichen – og alle sagde, at det var den bedste dip, de nogensinde havde smagt. Men det var ikke det, der var hovedsagen. Det vigtigste var festen, og festen handlede om musikken: højttalerne, valget af numre, mixet. Z havde ovenikøbet sørget for en røgmaskine og et minilasershow. De havde ikke nået at få hængt noget op på væggene, så det var perfekt – den bedste måde at bruge en hvid væg på. Og den ironiske røg indhyllede sofaen i en sky. Roksana syntes, at det var ligesom at være på en særlig fed natklub. Den eneste forskel var, at de ikke havde nogen dj, og at de, der kom nu, måtte vade gennem folks Roshe Run-sko og retroinspirerede Vans ude i entréen. Det var Z, der havde fundet på, at folk skulle tage skoene af. “Hvis vi skal gøre

det her, bliver vi nødt til at begrænse omfanget af rengøring bagefter. For jeg er pissetårlig til at rydde op. Har jeg sagt det?”

Roksana vidste ikke, hvad Z havde sagt eller ikke sagt – de havde ikke ligefrem planlagt at flytte sammen. Men det skulle nok gå. Z var god nok.

Roksana tjekkede Insta og Snapchat for at se, om nogen havde lagt noget op fra festen. Men nej, indtil videre holdt den her fest sig uden for det territorium. Søde gæster, tænkte hun, I kan vel godt lide festen? Kan I ikke bare danse en lille smule, bare nogle af jer? Og tage nogle billeder.

Lejligheden var pænt stor, 52 kvadratmeter, men den lå på Nystadsgatan i Akalla, langt væk fra både city og Södertörns Högskola, hvor hun studerede. Men Roksana havde ikke haft noget valg. Hun havde lejet et værelse hos Billie på Verkstadsgatan i Hornstull, men så blev Billie polyamorøs og ville have tre af sine kærestes boende hjemme hos sig samtidig. Z foreslog, at de skulle omdøbe bydelen til Horny-tull. Men Roksana syntes ikke, det var sjovt. Der var ikke plads til hende – plus, at hun ikke brød sig om, at den ene af fyrene spillede Danny Sucedo på Billies anlæg dagen lang – uden et gran af ironi. Samme uge var Z blevet smidt ud af sin fremleje. På det tidspunkt havde Z sovet på sofaen hos sin mormor i tre dage og var en nanomillimeter fra et nervøst sammenbrud.

Roksana stod mellem Z og Billie. Gæsterne mingledede rundt omkring dem. Nogle småvuggede faktisk i takt til musikken. Roksana ville ikke glo alt for åbenlyst på dem, det ville være pinligt. Hun tjekkede Insta og Snapchat igen. Måske syntes nogen, at hun var kedelig, fordi hun bare stod der sammen med sine bedste venner, måske syntes hendes bedste venner, at hun var kedelig, fordi hun bare stod sammen med dem.

I aftenens anledning havde hun sat håret op og taget sine nye, sølvfarvede Birkenstock på. Derudover havde hun bare et par almindelige blå jeans og en hvid T-shirt på, som hun havde fundet hjemme hos sin mor og far. Billie brokkede sig indimellem, men Roksana elskede sin standardstil. Hendes forbilleder var George Costanza og alle fra *Beverly Hills, 90210*. Det var et knyt næveslag mod trends og moderæs.

Billie var i godt humør – det var et godt tegn. Hun havde taget Adidas-bukser på og en stor langærmet T-shirt, et chokerhalsbånd og en blød Gucci-kasket over sit rosafarvede hår. Hun havde også farvet

hårene under armene rosa – “For at fejre jer,” som hun sagde. Det var svært at forestille sig, at hun startede på jura på universitetet om et par dage. Roksana var glad for, at Billie havde ladet alle sine kærester blive derhjemme. Det gjorde hende mere afslappet. Hun var Roksanas ældste og nok også bedste ven, men efter den seneste tids turbulens vidste hun ikke rigtig, hvor de havde hinanden.

Billie fandt en cigaretpakke frem. “Hvad gør I med den slags? Skal jeg gå ud på altanen, eller er det okay, at jeg ryger herinde?”

Z løftede hovedet. “Ej, for fanden. Cigaretrøg sætter sig i gardinerne og sengetøjet. Roksy og jeg har snakket om det.”

Billie rullede med øjnene. “Men I har jo ingen gardiner.”

Z var streng. “Det er lige meget. Det er ulækkert at ryge indendørs.” “Nå, skal det være sådan et superhelsested, det her?”

Roksana grinede. “Vi skal i hvert fald kun have *plant-based* økologisk mad, *forks-over-knives* du ved, og der kommer ingen plastic inden for døren her.”

Z fandt en pose frem og en pakke cigaretpapir.

“Er der nogen, der skal have en spliff? Jeg har masser.” Han holdt posen frem. “Det forholder sig jo sådan, at der er en hellig skillelinje inden for marihuana. Man må skelne mellem sativa og indica. Begge dele er hampeplanter, men de ser forskellige ud. Bladene har forskellig tykkelse og så videre, men *who cares?* Det handler alt sammen om virkningen. Indica er sofakartoffelvarianten for jer, som vil have *spille-PlayStation-og-chille*-effekten. Men dette er en 24-måneders sativa. Det er hampens Châteauneuf-du-Pape. Det fås ikke bedre.”

Z fordelte forsigtigt græsset i papiret. “Man ryger det og bliver høj. Så ryger man mere og bliver endnu højere. Høj som et hus, det lover jeg jer.”

Alt det der var nybegynderlort. Forskellen mellem sativa og indica var ikke altid tydelig, men Z elskede at sætte ord på ting og ævle løs. Sådan var han bare. Han kunne ikke bare flyde med strømmen – han skulle absolut forklare alting, definere det, omsætte til kategorier og strukturer. Nogle gange gik der kampsport i det.

Roksana tog den joint, Z rakte hende og inhalerede dybt. “Er du færdig med din mansplaining?”

De fnes. Z fnes også. “I kender mig jo,” sagde han.

Z var fin, hvad den slags angik. Han så patriarkalske strukturer lige

så tydeligt, som han så weed-principper. Han forstod ikke bare samfundets mønstre, men så også sin egen plads i magtsystemet: En mand, der forklarede kvinder ting. En mand, som altid vidste alt om alt. En mand, som startede 90 % af sine forklaringer med: "Nu forholder det sig jo sådan, at ..."

Timerne gik. Erik Lundin blev elegant mixet med Lil B i en blød overgang til Rihanna – lidt uventet, men shiiit, hvor var hun god – og så noget, som var helt anderledes, og som kun Z havde styr på: De hed åbenbart Hubbabubbaklubb. Folk trængtes på gulvet, free-spirit-dansede i hjørnerne og vuggede i takt til musikken. Z's lille lasershow projicerede geometriske mønstre op på væggen. Der lå tomme plasticrus og chipskrummer på bordet og cigaretpapir og vinflasker strøet ud over samtlige tilgængelige overflader. Og det der? Var det ikke et coke-rør? Folk var virkelig så utjekkede nogle gange. Det var ikke okay.

Nu måtte de da vel mere sig? Roksana så på sin telefon for 117. gang. Det eneste, der var, var Z, der havde lagt et screenshot op af den spilleliste, han kørte i aften med en cigaret-emoji og teksten *smoke w everyday*.

Roksana havde advaret naboerne, så det burde være okay. Hun og Z havde ikke tænkt sig at holde den slags fester hver weekend. Og på en eller anden måde havde hun på fornemmelsen, at ham fyren, David, som de fremlejede lejligheden af, ikke var specielt nøjeregnende. Hvis bare han fik sine penge, var han tilfreds, selvom lugten af weed, der hang i trappeopgangen, godt kunne give anledning til spørgsmål. En af naboerne havde fortalt, at der havde boet nogen her i lejligheden, som havde tiltrukket sig politiets interesse. De havde åbenbart anholdt ham og foretaget en husransagelse her for nogle uger siden, men derefter overladt lejligheden til David igen. Roksana var ligeglad. David sagde, at de kunne bo her, så længe de ville. Hun ville skide på, hvem der havde brugt lejligheden til hvad før. Det, der betød noget lige nu, var, at folk skulle synes, at hun og Z lavede nice ting.

At hun fik en god start på sit minikollektiv med ham.

En god start på det hele.

Vennerne var gået. For tidligt, føltes det som. Roksana forsøgte at stoppe tankerne i hovedet: Var det for klichéagtigt, at hun havde sagt, at hun overvejede at læse et semester i Berlin? Var det dumt sagt?

Dagligstuen lignede en slagmark. Kludetæppet i køkkenet var genneblødt. Der lå marihuanablade i vindueskarmen. Hun spekulerede på, hvordan Z ville stå distancen, når de skulle gøre rent bagefter.

“Shit, hvor de bare alle sammen forsvandt,” sagde Billie. “Inklusive mit slæng. Men der var vel mange, der ville ind og se Ida Engberg.”

“Ida Engberg, hun er jo fantastisk,” sagde Z ovre fra sofaen. “Skal vi ikke også tage derind?” Z var høj af sin såkaldte 24-måneders sativa, og ville formentlig ikke engang kunne stå på benene.

“Vi bliver nødt til at rydde op og lufte ud her nu. Men tag bare af sted, hvis du vil. Det er okay med mig,” sagde Roksana.

Billies pupiller var lige så store som kosmos. “Jeg kan hjælpe dig med at rydde det værste.”

“Hvordan har du så tænkt dig at komme hjem bagefter? Taxa?”

“Nej.”

“Første metro mod byen?”

“Nej.”

“Padle kajak?”

Billie grinede.

Roksana slog altandøren op på vid gab. Hun følte sig ikke beruset længere, bare lidt høj, men den friske, kølige luft kom alligevel som en overraskelse – som om hendes hoved blev skyllet igennem med mineralvand. Hun kiggede ud mod træernes skygger. Lejligheden lå i stueetagen, så der var ikke så langt ned til jorden. Der lå et tyndt lag sne dernede, men lige under altanen så det ud, som om nogen havde kradset op i jorden, og hun så fodspor i sneen. De forsvandt ud i mørket.

Billie måtte selv finde ud af at komme hjem. Det var ikke Roksanas hovedpine.

“Jeg så, at der stod en drømmeseng i garderoben. Må jeg sove her?” spurgte Billie.

Roksana vendte sig om. Rummet var virkelig ét rod. Nogen havde væltet en vandpipe, så der var vådt under glasbordet foran sofaen. Hun mærkede, hvordan hjertet sprang et slag over: Billie ville overnatte.

“Men skal du ikke hjem til Fia, Pia, Cia og Olle, eller hvad de alle sammen hedder?”

“Ej, hvor lyder du bare heteronormativ og fascistisk.”

“Det var ikke meningen. Men du smed mig faktisk ud af din lejlighed. Og nu vil du sove her.”

“Man må sætte spørgsmålstegn ved gældende normer, og det gælder også måden, man snakker på. Ord er autoritære instrumenter i køns-
magtordenens ...” Billie grinede ad sig selv. Hendes mund var skæv, det
havde den altid været. “Jeg er søvnig, og det er længe siden, vi har spist
morgenmad sammen.”

De åbnede døren til garderoben. Der lugtede hengemt. Der var ikke
noget lys derinde, men Z tændte sin mobil og lod lysstrålen danse over
en striktrøje og en cowboyjakke, som Roksana havde hængt derind.
Han syntes også, det var okay, at Billie overnattede.

Der var noget mærkeligt ved den garderobe. Roksana kunne ikke
sætte fingeren på, hvad det var, men den gav hende dårlige vibes.

“Må jeg lige låne din mobil?” Roksana lyste på væggen. Garderoben
var næsten tom, bortset fra drømmesengen, hendes to stykker tøj og
nogle gamle, efterladte bøjler, som hang og dinglede på bøjlestangen.
Egentlig lugtede der ikke så slemt, bare lidt af gammelt træ og indeluk-
ket luft. Med ét forstod hun, hvorfor hun syntes, den virkede mærkelig
– det skyldtes ikke alkoholen eller det græs, hun havde røget. Nej, der
var noget, der ikke stemte her. Badeværelset måtte ligge på den anden
side, men i så fald burde garderoben være større. Der var noget galt
med vinklerne. Arkitekten måtte have været plørefuld. Der var altså
noget, der var forkert her.

Så begyndte hun at banke. Hun vidste straks, at hun næppe ville
have gjort det, hvis det ikke havde været for hendes blandingsmisbrug
tidligere på aftenen. Hun bankede overalt på bagvæggen. Forneden,
midtpå, højere oppe – som om hun ledte efter en skjult skat. Roksana
stillede sig på tåspidserne og mærkede efter med fingrene på kryds-
finerpladen bag garderobestangen. Hun fik fat med fingerspidserne
oven på den. Den knagede.

“Hjælp mig lige, Z. Jeg tror, den her plade sidder løst.”

Z kom ravende ind i garderoben. Billie stod udenfor og stirrede.

Z var skæv, men han var også stor.

“Prøv lige at tage fat,” sagde Roksana.

Z hev i pladen. Den knagede, gik løs og faldt ned over dem.

Roksana nåede lige akkurat at få hænderne op for at værne for sig.
Hun havde på en eller anden måde forudset det her. Pladen var let og
tynd – kun nogle få millimeter tyk.

“Hold da kæft!” stønnede Z, som havde fået pladen i hovedet.

De kiggede ind i det rum, der åbenbarede sig for dem. Det var langt og smalt, alt i alt omkring en halv kvadratmeter stort. Der stod to papæsker derinde.

Nu følte Roksana sig ædru og fokuseret. Den friske luft fra den åbne altandør kunne mærkes helt herind. Svalende. Hun blev klar i hovedet. Hvad var det for et hemmeligt rum?

Hun bøjede sig ned og løftede den nærmeste papæske op. Den var cirka 30 gange 30 centimeter bred.

Z var kommet på benene igen. “Er det en eller anden form for opmagasineringsrum eller hvad?”

Hun satte papæsken ned på gulvet i dagligstuen.

Her var det lettere at se. Papæsken var ikke tapet til.

Z bøjede sig frem. Billie skævede også nysgerrigt til den. Roksana bøjede sig ned og åbnede den.

De stirrede alle sammen ned på indholdet.

What the fuck.